

Kányádi Sándor: Mesemorzsa

Két kicsi hangya elindult szerencsét próbálni. Mentek-mendegéltek, fűszálról fűszálra másztak, repedésből hasadékba kószáltak. Dél volt már, mire bejártak vagy tíztenyérnyi helyet, és még semmit se leltek.

– Enni kéne.

– Enni.

– Étlen nem lehet menni.

– Lehetni lehet, csak lassabban – fejezte be a sopánkodást a bölcsőbbik hangya. Azzal tovább mendegéltek. Egyszer csak nekimentek egy majdnem mogyorónyi morzsának.

Pihentek egyet, s nekiláttak a hurcolkodásnak. Csak nekiláttak volna!

– Mit cipeljük a bolyba! – mondta a ravaszabbik hangya. – Együk meg itt helyben!

– Nem bánom, faljunk belőle, hogy kapjunk erőre – egyezett bele a másik. – Amennyit mi eszünk, meg se látszik.

– Az egészszet megesszük!

– Nem értelek. Az egészszet nem lehet, nem engedi a hangyabecsület.

– Füttyülök a becsületre. Éhes vagyok, meg akarom enni a részem.

A vitát hallva melléjük szökkent a levelibéka.

– Na, nézd csak – hümmögte –, a hangyák összekülönböztek a koszton. No, majd én nekik elosztom. – Azzal, hamm, a béka bekapta a morzsát.

Hát azóta a hangyák, amit találnak, szótlanul hazacipelik, hazahordják a hangyabolyba.